

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng
Giải Giới Phân Minh

Giải Giới Phân Minh

Manila, ngày 13 tháng 3, năm 1983

Thưa các bạn,
Hôm nay chúng ta lại có cơ hội thiên chung để nghiên cứu Công và Quả. Công là gì?

Ngày hôm nay chúng ta vinh hạnh được mang một thể xác huyền vi do Trời Phật ân ban cho chúng ta, có âm thanh, có tư tưởng, có thanh trực điển để giải tiến từ giây từ phút, mà chúng ta không biết dày công trở lại xây dựng vạn linh trong tiểu thiên địa này, thì cái quả nó sẽ đến với chúng ta? Hỏi cái gì là cái quả? Tánh tình bất ổn, nó cho chúng ta thấy, sự suy sụp từ tư tưởng lẫn thể xác! Sân si buồn hận đủ thứ! Đó là cái quả! Quả không lành cạnh không ngọt, cho nên chúng ta phải làm thế nào để giảm bớt về cái quả xấu đó? Chúng ta phải dày công! Dày công tu luyện sửa chữa nội thức, mới tránh được

cái hậu quả của tương lai, nan y, và đem lại một cái nghiệp chướng triền miên khổ cực trong tâm hồn, đó là tâm bệnh! Mọi người ở thế gian chỉ xem xét mặt tiền và quên nội thức. Chính chúng ta, người đã chán đời qua đạo và thấy rõ cái quả của chúng ta không lành! Luôn luôn đem lại thức của chính mình! Đó là cái quả không lành. Chính các bạn hiện tại đang ngồi thiền đây, cái quả của các bạn cũng chưa có lành, chưa có toàn thiện, chưa có toàn giác, luôn luôn phóng tâm đưa ra những cái ý nghĩ bất chánh, nghi ngờ, và không chịu thức tâm trong hòa đồng cởi mở thanh nhẹ, để hiểu lấy mình nhiều hơn, hiểu lấy sự sai lầm của chính ta nhiều hơn, thì chúng ta mới bằng lòng thực hiện, tức là góp công xây dựng, sửa mình để cống hiến! Đó là công! Còn cái quả, hương thượng, thì nếu mà chúng ta càng tu thì càng thấy có sự kết quả thanh nhẹ hương thượng, để tiến giải! Nhưng mà cái quả đó không phải là đủ!

Dù các bạn tu cho cách mấy đi nữa, các bạn làm việc cho cách mấy đi nữa, rốt cuộc cái quả cũng chưa có đủ! Chúng ta thấy Thượng Đế làm rất nhiều, nhưng mà thế gian đâu có thấy rằng, cái công của Thượng Đế! Vì cái công làm không có so đo, không có suy tính, mà chỉ biết làm vô cùng tận để cứu độ chúng sanh, vạn linh! Cái công của Ngài là vô cùng, vô tận, vô lượng. Và chúng sanh chúng ta làm chút đỉnh công, đó là đem lại cái quả xấu mà thôi! Cho nên nhiều bạn đã tu và đã đóng góp một phần nào, rồi muốn bảo vệ Vô Vi và muốn phát triển Vô Vi, nhưng mà cái công không có. Cái công chính bạn phải lo cho các bạn mà chính bạn đã lo khai thác tâm thức của các bạn, để thấy rõ nguyên lai của sự cấu trúc siêu nhiên và thức tâm để tiến tới sự sáng suốt vô cùng, sáng lạng trong nội thức của các bạn, thấy rõ Thượng Đế trong ta, thấy rõ Thượng Đế đã làm việc gì. Ngài không ngừng

ngủ ngày đêm để xây dựng cho chúng ta tiến hóa, từ mọi trạng thái tại thế gian, để biểu hiệu trong tâm thức chúng ta và diu dắt chúng ta từ ly từ tí, bất cứ hành động nào tại thế đều có sự dự kiến của Ngài! Nhưng mà chúng ta lại phủ nhận Ngài, và chê Ngài, và trở lại trách móc Ngài. Nói là Thượng Đế không làm việc cho chúng sanh, Thượng Đế đui mù, không thấy chúng ta và không giúp chúng ta. Và ý muốn của chúng ta muốn tu nhưng mà không có kết quả? Tại sao? Vì công không có, cái quả xấu, đó là sự trách móc, cái quả đắng không tốt, và chỉ chờ ngày rụng mà thôi!

Cho nên chúng ta thấy rõ, chúng ta cần công nhiều hơn! Công tu luyện, dày công sửa mình, lập hạnh, thì cái công đó là cái công quan trọng để tiến tới trở về nguồn cội. Nếu các bạn không biết xây dựng và khai triển tâm thức

của các bạn thì các bạn có làm gì biểu hiện ra bên ngoài, đó tưởng là sự kết quả tốt đẹp của các bạn, xây chùa dựng miếu, làm đủ thứ để cho thiên hạ biết hành động của chúng ta. Thì điều đó không phải là cái điều chơn chánh của sự tu! Muốn có điều chơn chánh tu thì phải thâm tu thâm tiến và hòa tan với mọi trạng thái! Các bạn ở trong một sông bạc nhưng mà tâm thức các bạn thấy rõ đây cũng là Thượng Đế đang an bài cho các bạn, và thức tâm các bạn, để các bạn thấy rõ lòng tham. sự ham muốn đi xuống của các bạn bằng cách nào để các bạn thức tâm hòa đồng và đi lên! Cho nên ở trong cảnh đời hơn thua thì cũng không khác gì ở trong sông bạc! Mọi người muốn hơn, tu cũng muốn hơn, buôn bán cũng muốn hơn, làm chánh trị cũng muốn hơn! Cái gì cũng muốn hơn thiên hạ hết! Nhưng mà không biết hòa đồng! Miệng nói hòa đồng, tâm chưa thức! Thì chính tất cả những cơ năng trong tiểu thiên địa của các bạn,

trong thể xác này, các bạn chưa biết điều khiển, làm sao điều khiển ở bên ngoài được! Cho nên chỉ tạo ra sự thất bại và chuốt lấy sự cay đắng, đó là cái quả xấu!

Cho nên chúng ta phải dày công tu luyện, để mở tâm khai trí, ảnh hưởng những người khác, còn hơn chúng ta rêu rao quảng cáo nhưng mà không có kết quả. Cho nên lần lượt những người Vô Vi cầm cái mồm, chỉ lo tu mà thôi. Cho nên những người ở thế gian còn đòi hỏi rất nhiều, nhưng mà hành không có bao nhiêu, muốn đủ thứ, muốn biết vị này, muốn biết vị kia, muốn biết vị nọ, nhưng mà kết quả, cái vị trí của chính húng ta không biết, làm sao đến được! Các bạn không biết vị trí của các bạn, các bạn không biết khả năng của các bạn, các bạn không biết trình độ của các bạn làm sao các bạn tiến? Các bạn thấy rõ chưa? Đó là một sự sai lầm vô cùng và sự tằm tối vô

cùng.

Cho nên Thượng Đế phải ân ban, phải cho những trình độ siêu nhiên cứu độ chúng sanh xuống để ban thanh điện, thanh quang điện lành để cứu độ con Ngài và cho mọi người biết rằng, khả năng của mọi người là khả năng của Thượng Đế, nên phải sớm trở về với khả năng và sử dụng khả năng sẵn có của chính mình, để đạt cho kỳ được một dũng chí lớn rộng, siêu nhiên, hòa hợp và cởi mở, nó mới đúng trong cái Khoa học huyền bí đã qui định. Sự văn minh trong tâm thức không vun bồi, không khai triển, theo đuổi ngoại cảnh, theo đuổi những sự sân si và lệ thuộc bởi những sự thử thách, chưa chịu đứng lên, kiên trì, và chịu đựng, học nhẫn học hòa. Cho nên đâm ra bơ vơ tại thế, cảm thấy mình tủi nhục, vì cái bản chất tăm tối mà thôi. Cho nên chúng ta hằng tuần có cơ hội, để điều

luyện, để truyền cảm khả năng sẵn có của chúng ta cho mọi người. Huynh đệ tử muội đồng tâm bàn bạc, xây dựng lẫn nhau, dù được dù không cũng là trong một tinh thần xây dựng, vì chúng ta biết rõ đây là cõi tạm, đây là trường học, phải có sự bàn bạc. Và sự bàn bạc đó thì mọi người có một trình độ khác nhau để thức tâm. Cho nên các bạn nhiều khi, những người lành, những người thanh tịnh, những người muốn độ chúng sanh, phải nhịn, phải cho những người hung hăng mắng chửi để chúng ta thấy rõ ràng, những người hung hăng đó đã tạo một cái quả không lành cho họ và tâm chúng ta phải học nhẫn để cứu độ họ và để cho họ thấy rõ ràng, sự nhẫn là cao quý, sự hòa là cao quý, để đưa sự sáng suốt trở về với chính họ. Cho nên chúng ta không phải là, nói cho họ nghe họ mới tu nhưng mà chính hành động của chúng ta, sự nhẫn nhục của chính mình!

Cho nên ở thế gian, những người trí thức đã học hỏi rất nhiều, đã được điều luyện rất nhiều, nhưng mà kết quả cũng chỉ học có một chữ nhẫn mà thôi! Những vị đang làm chánh trị cách mạng tại thế, cũng phải hết sức kiên nhẫn, mới có ngày thành tựu, và nhiều khi còn bị phải ma quỷ phá khuấy, làm tan vỡ những cái mộng đẹp và ước mong để cống hiến cho nhân loại ở tương lai, cũng có nữa! Cho nên mọi người chúng ta phải chấp nhận, cái thành cũng như cái bại, nhưng mà con đường tiến của chúng ta là không ngừng nghỉ mới là đúng! Chính chúng ta là chủ của cái tiểu thiên địa này mà không chịu lo trách nhiệm an bài, lập lại trật tự để càng ngày càng đạt sự sáng suốt và thấy rõ sự tai hại, chính chúng ta đã phơ bài và cũng như muốn quảng cáo, muốn đem lại cái tốt của chúng ta cho mọi người biết, nhưng mà hành động không có, thực hành không có, rồi rốt cuộc làm sao thành công?

Cho nên chúng ta phải thực hiện chữ công nhiều hơn! Đó, vạn linh đồng thức trong bản thể của chúng ta là do cái công của chủ nhân ông làm mẫu. Phần hồn phải thức tâm phải điều luyện, phải thanh tịnh, phải tìm hiểu phải chấp nhận. Cho nên các bạn đã tự phát tâm lập thiên đường, kẻ lớn người nhỏ chung đụng lẫn nhau và cũng không ngoài thức hòa đồng để cởi mở, trong cái nguyên lý học hỏi của tất cả mọi nơi mọi giới! Cho nên chúng ta toàn là trực tiếp, không có gián tiếp! Các bạn thực hành hàng tuần đây là trực tiếp phân giải để học hỏi chứ không phải gián tiếp, không phải lệ thuộc! Không có ai giỏi hơn các bạn bằng các bạn tự thức! Mà muốn có thức tâm thì phải có sự đụng chạm! Mà có sự đụng chạm là có thức tâm sớm! Cho nên những người trẻ tuổi cũng có cái bản chất muốn tìm hiểu và quá mong muốn đạt thành kết quả tốt cho nên cũng lắm khi tạo ra những lời nói cống cao ngạo mạn giữa bạn đạo và

bạn đạo. Nhưng nhờ đó những người được truy kích đó, là những người đó có cơ hội đọc được hành động tu học của chính người. Chúng ta đã đọc qua nhiều lịch sử và chúng ta thấy rằng cần phải sửa mình! Vậy lấy gì để sửa? Nếu không có sự đối chiếu kích động đó làm sao chúng ta có cơ hội sửa tâm? Cho nên các bạn phải gặp phải những sự đối chiếu đó! Và sự đối chiếu đó là món quà quý cho người tu của Vô Vi!

Cho nên đừng sợ đó, đừng cho đó là khổ, và đừng than, và chúng ta phải chấp nhận để học hỏi, vì chúng ta còn thiếu thốn, chưa hoàn hảo. Như tôi đã từng nói rằng, phần hồn tại thể chưa hoàn tất, còn bị giam hãm trong cái thể xác eo hẹp này, phải học nhiều hơn! Cần học nhiều! Người hiểu học thì phải học nhiều! Người trí thức là người hiểu học mới đạt tới trí thức! Cần phải học nhiều, cần phải hạ mình, để được có cơ hội đi sớm hơn và

tiên hơn! Chứ đừng nói tôi đây là đầy đủ, tôi là khoa học, tôi không tin bất cứ một cái gì nhưng mà kỳ thật tôi phải tin! Vì tôi ở trong phạm vi kích động và phản động và tôi phải thấy rõ rằng tôi cần phải tin, tin những gì? Tin khả năng sẵn có của chính tôi.. Tin những gì nữa? Tin tôi có khả năng xây dựng trong nhân hòa! Đó mới là một người trí thức, sáng suốt! Chứ đừng tưởng ta đây trí thức và dùng hai chữ trí thức đó mà đưa các bạn đi, sai một ly đi một dặm! Tự cao, cống cao ngạo mạn và tưởng rằng cảnh đời phải lợi dụng các bạn mới có sự sống! Không, các bạn đã sai rồi! Ai mà lợi dụng các bạn? Chính các bạn là một người sáng suốt và không biết xử dụng các bạn là các bạn đã tự hủy diệt các bạn mà thôi chứ không ai, thiên hạ không cần lợi dụng các bạn đâu. Các bạn đừng tưởng rằng phần trí thức của các bạn học nhiều, được người khác lợi dụng, không có đâu! Chính các bạn phải lợi dụng tình cảnh của ngoại

cảnh, kích động và phản động mà sửa tâm sửa trí để đi tới, mới là đúng là luật của người tu, mới kêu bằng có cơ hội mở thức hòa đồng, chứ đừng tưởng, các bạn tưởng rằng thiên hạ lợi dụng các bạn! Không! Ngày hôm nay tôi tu, nhiều người đã nói với tôi, rỉ tai rằng ông Tám đã bị lợi dụng. Không! Ông Tám đang học, ông Tám là một thằng ngu, và đang học và đang tiến! Đó, chứ không phải ông Tám là một người giỏi, một người hay!

Cho nên ở thế gian khó, còn hiểu lầm, chưa biết họ và chưa xử dụng khả năng của chính họ cho nên vẫn còn trong sự mê chấp. Thì chúng ta người tu phải cố gắng học thêm. Bất cứ hành động nào, lời nói của chúng ta, đón rước sự kích động và phản động từ ngoại cảnh do ta tạo, và chúng ta phải học và thức tâm. Lúc đó chúng ta mới hòa đồng, chúng ta phải quý yêu những người đã kích động chúng ta và ban

cho chúng ta những bài học xứng đáng, chúng ta phải học, không ngừng nghỉ! Một ngày nào các bạn chết rồi, ở dưới mộ chôn đó cũng bị người ta chửi. Cho nên ở thế gian đã chứng minh cho các bạn thấy rằng, hôm nay kêu tổng thống, ngày mai kêu bằng thằng, các bạn đã thấy rõ rồi! Thì cái cảnh đời của chúng ta là cảnh tạm. Đó chúng ta thấy rồi, ngày nay bung bít đủ thứ, ngày mai kêu bằng thằng và chà đạp thẳng tay! Chúng ta mới thấy rằng thế gian là trường học, thế gian là bãi trường thi, trong sự kích động và phản động để cho phân hồn tiến.

Khi các bạn hiểu được rồi, các bạn mới bước vào trường đại học siêu nhiên tại thế và luôn luôn dự cuộc, luôn luôn học hỏi. Cho nên ngày hôm nay các bạn đã quý yêu, biết đây là thiên đường, đây là nơi để chúng ta tiến tới để học và đây là một nơi chúng ta sẽ gặp được những giáo sư

quí giá siêu nhiên và giáo dục chúng ta. Chính một cậu bé cũng có thể có quyền rầy rà chúng ta chúng ta giữa đám đông, chúng ta phải nhẫn hòa, không nên lấy sự tự ái và che đậy, và lấy sự hung hăng nóng nảy để tạo lấy sự mù quáng cho chính mình, tăm tối, và đề cao là chúng ta là một trí thức yêu nước, nhưng mà chưa biết yêu ta, chưa biết yêu thể xác, chưa biết xây dựng khối óc, chưa biết thấu triệt những sự tinh vi sẵn có trong nội thức của chính mình, và chưa biết vị trí nội thức của chính chúng ta, đau khổ vô cùng trong giờ phút lâm chung. Đừng tưởng ta là đầy đủ, đừng tưởng ta là hay, nhưng mà chính ta là mù quáng mà thôi! Phải cố gắng đi các bạn, chúng ta người thiện, trong giờ thiện chúng ta, để làm gì? Để làm sao cố gắng thắp cái đèn lòng cho sáng suốt và dẹp tan bóng tối đang hoành hành trong tâm thức của chúng ta. Cho nên các bạn đã có gia đình, đã có sự kích động và phản động ở xung quanh các bạn.

Lúc các bạn bắt đầu bước vào con đường tình yêu và muốn xây dựng cho gia cang, thì các bạn có một chương trình rất lớn rộng và muốn tạo hạnh phúc cho gia cang, nhưng mà các bạn chưa biết hạnh phúc là gì. Đến ngày hôm nay, tóc bạc mắt lờ, chưa biết hạnh phúc là cái gì? Chỉ có tạo lầm tạo sai, tạo quả mà không biết tạo công. Đó, cái công là cái công phu! Cho nên nằm đêm các bạn thỏn thức, không ăn được, không ngủ được. Các bạn rọi vào kiến thấy mặt của các bạn càng ngày càng già nua và càng tăm tối thêm, không có sự sáng suốt. Tất cả vì ai, tại ai? Các bạn thanh tịnh đi các bạn thấy rằng, tại các bạn mà thôi!

Cho nên chúng ta phải nhịn, chúng ta nhiều kiếp học hỏi, chứ không phải một kiếp học hỏi, không phải một giờ mà đạt thành. Chúng ta không nên vun bồi tự ái và tự ngã cách

mức tiến của chính chúng ta! Còn một giây, còn một hơi thở là một điều lành của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta, một tin lành để cởi mở tâm thức cho chúng ta và nếu chúng ta không chịu lãnh, cứ bảo vệ sự tốt, mà không biết khai triển, để đem từ cái xấu trở lại cái tốt, thì làm sao các bạn có kết quả tốt? Mà cứ ôm lấy cái quả chua cay chát đắng mặn nồng đó, rồi tạo nghiệp khổ mà thôi! Cái cây hư mà trách cái quả, không được! Cái cây phải tốt, cái quả mới có cơ hội tốt! Cái cây hư cứ trách cái quả là không được. Cho nên cái công quan trọng! Mỗi mỗi chúng ta ở thế gian phải dày công sửa chữa lấy mình! Các bạn dày công chùng nào, các bạn thật sự là một người đóng góp cho chúng sanh. Hạnh hi sinh của các bạn không bao giờ bị phụ bạc.

Ngày hôm nay chúng ta thấy Đức Thích Ca hạnh hi sinh của ngài rất cao cả, không có phụ bạc chúng sanh và chính ngài là người hoàn trả tất cả nợ nần, từ thế gian động loạn cho đến sự siêu nhiên rồi ngài mới ra đi. Và chúng ta không chịu trả, chúng ta còn ôm lấy tâm thức lòng gạt xảo trá lấy mình và gia tăng sự kích động và phản động, tâm tối càng tăm tối hơn, làm sao các bạn tiến. Các bạn làm sao đi tới sự di lạc tối thiện, đi tới cái chỗ công bằng sáng suốt trong tâm thức của các bạn. Càng tu, người Vô Vi mới biết cảm ơn tất cả, kể cả con thú, kể cả cọng rau mà các bạn đang hưởng hằng ngày và cái đó là những bài học để xây dựng các bạn, các bạn phải cảm ơn và các bạn phải quỳ lạy trước khi các bạn ra đi. Đây là Thượng Đế, chính ngài có hiện diện tại thế. Có sự hiện diện tại thế và đã giáo dục chúng ta, nhưng mà không ai hay. Tưởng tôi là có quyền xử dụng điều đó, tôi có quyền hưởng

thụ. Nhưng mà tôi là một người quên ơn, tằm tối, phụ bạc, thiếu hạnh đức, làm sao tu tiên?

Cho nên càng ngày càng sân si thêm, càng ngày càng buồn tủi thêm, rồi đâm ra tìm những vị nào nói rằng Tiên Phật, nói hay, ca tụng sự hay, đâm đầu vô tìm sự hay mà không bao giờ cứu rỗi được chính mình, Đã khổ càng khổ thêm, đó kêu là nghiệp chướng. Cho nên chúng ta đã có rất nhiều cơ hội. Nhiều khi các bạn thiền rồi tâm thức của các bạn mở ra, đặt nhiều câu hỏi hướng về tôi, nhưng mà trong lúc đó tôi cũng phân giải cho các bạn bằng thanh điện. Thậm chí các bạn còn tằm tối phải gởi thơ đến tôi, tôi cũng phải dày công ngày đêm phúc đáp rõ ràng. Tôi chỉ nói một câu, bệnh do tánh sanh! Nhưng mà ngày nay cũng chẳng có mấy người hiểu được tánh là cái gì, bệnh là cái gì? Tâm bệnh nan y vẫn ôm ấp hằng ngày hằng giờ, hai mươi

bốn trên hai mươi bốn, trong mê muội lầm than, và không rõ đường lối tự tu tự tiến, chỉ ở trong ý lại mờ ảo mà thôi. Càn khôn vũ trụ, thanh khí điện là cao quý nhưng mà thanh khí điện có nhiều tầng lớp, không phải một lớp. Đừng tưởng các bạn hít vô khí thanh là được. Nhưng không! Khí thanh nó có giới động và giới không động. Cho nên chúng ta đòi hỏi Pháp luân thường chuyển huệ tâm khai, các bạn phải làm Pháp luân cho nhiều, rồi các bạn mới thấy giá trị siêu nhiên, nay mở bộ phận này, mai mở bộ phận khác, rồi các bạn mới thấy rõ chữ tu là gì, cần thiết hay là không cần thiết? Lúc đó các bạn mới áp dụng!

Cho nên chúng ta là người tu Vô Vi, không xét tâm đời, nhưng mà xét sự siêu nhiên nhiều hơn, đọc kinh vô tự nhiều hơn. Chứ kinh hữu tự chỉ hỗ trợ cho các bạn một giai đoạn nào mà thôi. Rồi tới một giai đoạn các bạn đi về, học hỏi về điện giới siêu nhiên là các

bạn chỉ nhắm mắt và để hưởng lấy tâm thức sáng suốt do Bề Trên ân độ cho các bạn. Cho nên nhiều người tu Vô Vi rất cuộc thích nhắm mắt tu thiền. Vì người thấy sự cần thiết quan trọng và sự cần thiết đó là chỉ có điễm mới là đời đời phân giải. Còn nếu mà chúng ta ôm về vật, thì không có! Nó chỉ sanh trụ hoại diệt tạm thời mà thôi. Nhưng mà phải có cái cơ hành đó để cho chúng ta thấy rõ. Cho nên người tu Vô Vi không có chấp, nói là tôi tu Vô Vi tôi không đi đến cái chỗ này được, tôi không đến chỗ kia được! Chỗ nào chúng ta cũng phải đến, để chúng ta thấy rằng vạn linh đã và đang tu tiến. Tại sao nó phải chịu hạnh hi sinh này, tại sao nó lại được ở vị trí kia. Chúng ta thấy rồi! Rồi chúng ta dòm cái kiếng đó, cái gương lành đó, chúng ta lại chiếu trở lại tâm thức của chính chúng ta. Hỏi chúng ta đã đi đến đâu mà chúng ta chỉ phê phán người này tới người nọ. Chúng ta chưa đi đến đâu, chúng ta chưa hiểu cái gì

hết, vẫn ở trong ngu muội. Chúng ta ôm một đồng bằng cấp, một đồng giấy tờ, nhưng mà rốt cuộc chỉ tạo cái sự suy yếu tâm thần của chính mình mà thôi.

Cho nên nhiều bạn ở trường đời, đem ra không thua ai, nhưng mà tâm thức đã xác nhận rằng, tôi là tri trệ, tôi chưa thật sự tiến bộ, tôi phải bỏ, gọt bỏ tất cả những sự kích động và phản động chính tôi đã tự tạo cho tôi, và tôi trở về với sự sáng suốt siêu nhiên sẵn có của chính tôi, tôi mới thấy rõ giây phút hạnh phúc đó của tôi gắn liền với hạnh phúc của Thượng Đế. Trong sanh có tử, trong tử có sanh. Tâm thức tôi từ tối tăm và bực khởi sáng suốt trong một khắc là tôi biết được. Lúc đó các bạn mới thấy hạnh phúc. Người tu Vô Vi phải gạt hái cho kỳ được sự hạnh phúc gắn liền với Thượng Đế! Mới chứng minh sự bất diệt, mới chứng minh giá trị vô cùng đó! Chứ không có dựa nương bất cứ một cái gì, rồi ôm lấy

cái lý thuyết đó, mà tự tạo sự trì trệ cho chính mình. Chúng ta đừng hành tiến tới, bất cứ sự gian lao nào, vui buồn lẫn lộn chúng ta phải qua.. Các bạn từ thế gian bay lên không trung, các bạn vượt qua biết bao nhiên tần số thanh trực, các bạn mới đến cái chỗ không không gian và không thời gian! Cho nên chúng ta là người Vô Vi bất chấp, sửa mình để học thêm, ngày lẫn đêm cũng đều có bài học. Các bạn thấy quả địa cầu đang xoay chuyển chứ quả địa cầu không phải đậu một chỗ và đứng một chỗ. Có ngày có đêm là có sự xoay chuyển! Các bạn thấy rõ điều đó, thì tâm thức của các bạn cũng nằm trong cái Khoa học huyền bí rõ rệt, chứ không phải là ngoài quỹ đạo Khoa học huyền bí.! Khoa học là trong tâm thức của các bạn và sự huyền bí là mắt phàm không thấy mà chính các bạn tự thấy mà thôi. Có phải trình độ không?

Trước kia các bạn chưa bước vào thêm tu vô Vi thì các bạn đâu có hiểu chiều sâu của siêu nhiên. Nhưng mà ngày hôm nay các bạn đã dày công tu luyện, nghe tôi nhắc đến sự siêu nhiên các bạn thấy cảm mến và đi tới rõ rệt, và khai triển tâm thức của các bạn và sung sướng ôm lấy con đường chúng ta đã và đang đi và phải đi ở tương lai. Đi nữa đi nữa để đạt sự siêu nhiên là vô cùng, mới thấy rõ sự nhẹ nhàng và sáng suốt, do ta có thể tạo cho chính ta, không nhờ đỡ và không xin bất cứ một ai nữa. Đã toàn diện toàn thức, có đầu, có tay chân có ngũ tạng, có qui củ, có lập pháp, có hiến pháp trong nội thức của các bạn. Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành là lập pháp. Ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang, đó là hiến pháp, khai triển, giữ lấy lẽ lối khai triển tới vô cùng, hòa đồng, nói rộng tâm thức, lúc đó các bạn mới trở về một chiến sĩ của Thượng Đế. Chiến sĩ của Thượng Đế phải trách

nhiệm, phải học hỏi không ngừng nghỉ, chứ không phải nói chúng tôi là chiến sĩ của Thượng Đế là đủ rồi! Không đâu, không bao giờ đủ. Càng cao thì càng phải chịu trách nhiệm. Càng cao thì càng phải học nữa học hòa, càng cao càng phải dầy công hưởng thụ. Đó là cái công đứng trước, công nhiều thì quả ít, mới đạt được! Chứ đừng ôm lấy cái quả và bỏ cái công. Nhiều người ở thế gian tu phước ôm lấy cái quả và bỏ lấy cái công, nói tôi làm phước tôi giúp người ta được rồi thì sau này tôi cũng sẽ thành Phật! Cái đó là trật lất! Không bao giờ các bạn đi đến đâu. Nói tôi ôm tôi tạo phước, lấy gì các bạn có mà cho người ta. Thượng đế không có ân ban thanh khí điền cho các bạn, các bạn có gì lấy hơi thở mà các bạn đi làm chuyện phước đó!

Cho nên có cơ hội tìm hiểu sự siêu nhiên và có cơ hội để sửa mình trở về với siêu nhiên, mới là đúng. Cho nên càng tu các bạn cảm thấy càng khó, nhưng mà khó là con đường tiến, khó là hạnh phúc. Mà nếu các bạn cảm là khó thì không bao giờ các bạn có thể trở về vị trí xa xưa của các bạn, thì luôn luôn cái giới ma quỷ đó nó dành ghế cho các bạn ngồi, dành chỗ cho các bạn đứng, chứ không bao giờ các bạn tiến tới cái chỗ quê xưa chốn cũ, giá trị của một tiên đồng một tiên nữ đâu. Vì sao? Vì các bạn còn ôm lấy sự mê chấp làm sao các bạn tiến được. Tư tưởng các bạn lừng khừng, không có đạt được, không dứt khoát, không thấy rõ sự sai lầm của chính mình, tưởng ta là cao niên, tưởng ta là có trình độ! Ôm lấy cái quả xấu đó mà khổ tâm mà thôi! Chứ kỳ thật chúng ta không phải! Một tiên đồng giáng thế, đang học. Thể xác bên ngoài biểu hiện sự trẻ trung, rồi đi tới một cái già nua. Sự già

nua đó là xem chúng ta đã dự cuộc thi nào? Chúng ta đã dự được bao nhiêu cuộc thi? Mà toàn diện thi thố và toàn diện được dự thì chúng ta cũng trở lại cái trẻ trung. Người già biết tu trở về vị trí của một tiên đồng, tiên nữ, mà người già không biết tu thì luôn luôn ôm lấy cái quả to lớn đó, tự ái đó, rồi gánh lấy mấy chục tấn nặng đó, không khác gì Tôn Ngộ Không bị lập úp năm trăm năm trong ngũ hành sơn mà thôi.

Cho nên những phép màu của các bạn ở thế gian, và những sự độc tài ngu muội của các bạn ở thế gian, rốt cuộc không có kết quả, và chính cái đó là ngũ hành sơn sẽ giam các bạn. Tôi nói trước, chính bạn là người đã quyết định tội trạng của các bạn, và giam các bạn ở tương lai, không bao giờ phát triển được! Còn nếu chúng ta chấp nhận là tu về Vô Vi, chúng ta phải hi sinh. Hi sinh những cái

tánh hư tật xấu đó, hi sinh những cái của cái nặng trước đó là cái bản chất độc tài của các bạn! Của cái nặng trước nhứt từ bao nhiêu kiếp chớ không phải một kiếp này! Phải thấy rõ điều đó mới được, quan trọng nhứt, hi sinh nó đi, để tiến tới một tâm thức trẻ trung hơn, sáng suốt hơn, tương thân tương ái hơn, để học hỏi cái thức hòa đồng, học nhẫn học hòa. Các bạn nên đến với chúng sanh. Các bạn nên cấp sách đi vào trường thi của cảnh đời, để các bạn tiến. Chớ đừng tưởng rằng các bạn là yên thân rồi, bây giờ tôi già rồi, tôi nghỉ rồi, tôi hưởng cái cuộc sống của tôi. Không bao giờ các bạn hưởng, chính các bạn là người phạt các bạn mà thôi, không tiến nổi, không bao giờ tiến nổi. Các bạn tưởng rằng các bạn đạt được sự thanh tịnh ư? Không! Động thêm! Các bạn đã cảm thấy sự cô đơn chưa? Các bạn đã có gia đình, có con cái, ngày nay thức hòa đồng các bạn ở đâu nhưng mà con cái nó phải tự xa? Có một

nhóm người nhỏ nhỏ mà các bạn chưa làm được, rồi các bạn muốn làm đại sự làm sao làm? Cho nên các bạn phải biết tự điều luyện lấy mình, không nên để người khác điều luyện lấy mình. Và nếu mà chúng ta để người khác điều luyện lấy chúng ta thì chúng ta không khác gì rác, rến tãi thế, chưa thức tâm!

Nghiệp chướng càng ngày càng gia tăng, càng khổ tâm, đó là bệnh hoạn. Bệnh hoạn nó sẽ vày xéo và tung hoành trong tâm thức của các bạn và đem lại sự đau khổ ngày đêm. Dù các bạn được cơ hội ngày hôm nay nằm trên nhung lụa nhưng mà không sung sướng, không vắng được được tình người. Vậy các bạn phải học đi, phải lập hạnh đi, phải lo tu đi. Rốt cuộc chỉ có một con đường tu mới giải quyết cho chính mình. Vì các bạn thấy rằng ở thế gian, vợ chồng thế gian cũng không có thể thay thế lẫn nhau được. Con cái không thay

thể chúng ta được. Và chính chúng ta cũng chưa thay thể cho ai. Chúng ta xuống đây học hỏi, có gia cang, có hoàn cảnh nó dạy chúng ta, chứ chúng ta không có quyền kể ơn đối với con. Đừng tạo cái tánh ngu muội đó, chúng ta mới trở lại với cái tánh siêu nhiên, rằng vinh hạnh được dự cuộc tại thế, dự thi tại thế và giữ lấy tâm lành thanh nhẹ ở trong thức hòa đồng cởi mở, thì chúng ta mới tránh được cái bản chất so đo buồn tủi. Cho nên đừng có tưởng rằng tôi đã làm rất nhiều việc, chả có làm được việc gì. Nhiều bạn nói rằng ông Tám làm việc nhiều, ông Tám thấy không có kí lô nào hết, vẫn đang học, vẫn đang tu, vẫn đang ngu muội. Luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn, nửa đêm cũng phải học, phải xây dựng, phải biết điều khiển lấy mình, phải lo tu lo tiến, lo tìm hiểu sự tằm tối sai lầm, sự mất trật tự trong tâm thức của chính chúng ta, mới là một người tu.

Cho nên nhiều bạn đã tu hơi trẻ, năm sáu chục tuổi, sáu bảy chục tuổi, muốn, muốn công hiến con đường đạo pháp nhưng mà chúng ta chưa sửa lấy ta làm sao chúng ta công hiến? Chúng ta sửa ta, chúng ta có tánh độc tài, có sự xấu, tự ái, và chúng ta phải bỏ nó thì tự nhiên chúng ta mới ảnh hưởng người khác được. Vì trước kia chúng ta những người kia không nói chuyện với chúng ta được, ngày nay họ đến với chúng ta và họ nói chuyện với chúng ta, họ thấy cởi mở, thì chúng ta mới thật sự đưa chìa khóa cho những người khác. Và người khác mới thấy rõ rằng chúng ta đang nắm chìa khóa. Chứ các bạn cứ tự ái, cứ ôm lấy một cục đó rồi làm sao mà các bạn biết xử dụng cái chìa khóa các bạn đang nắm, tay chân run rẩy lập cập ôm lấy chìa khóa mà la làng nói tôi mất chìa khóa, mà không bao giờ tôi có chìa khóa, làm sao tôi trở về nguồn cội? Chính là người truyền pháp nói dốt. Kỳ thật tôi

là ngu muội, tôi là tằm tối, tôi đã có tất cả khi tôi ra đời, Thượng Đế đã ân ban cho tôi mà tôi không biết sử dụng. Tôi đi tìm người này học, người kia học, kỳ thật trong nhà tôi thiếu gì sư! Vợ tôi là sư tôi, hoàn cảnh tôi là thầy tôi, đó là Thượng Đế dạy, đang dạy tôi. Phật ở trong tôi, ngay trong gia đình tôi. Mái nhà tôi là tình thương của nhân loại. Mái nhà tôi là tình thương của Thượng Đế. Mái nhà của tôi đã hi sinh cho tôi vô cùng và tôi chưa bao giờ hi sinh cho mái nhà. Càng tu càng hồ thẹn, càng tu càng thấy ngu muội là vậy.

Chúng ta chấp nhận đi học, học cái chuyện ngu muội để sớm trở về với hạnh phúc sẵn có của chính chúng ta. Để biết cảnh siêu nhiên chúng ta mới có hạnh phúc. Mái nhà hiện tại các bạn đang có đây là Thượng Đế đang chiếu cho các bạn, cho loài người có khối óc thông minh mới

xây dựng được căn nhà và che chở tâm thức của các bạn. Tạo cái cảnh siêu nhiên để cấu trúc một thể xác để cho phần hồn an ngự hiện tại. Đó là của Thượng Đế, chúng ta chỉ mượn tạm để học.

Xác này là cái lớp học để chúng ta ngồi đây để học và thiền. Cho nên chúng ta phải chấp nhận chúng ta đang học. Bài học khó chùng nào, gắt chùng nào thì chúng ta hoan hỉ học, không nên chê! Nhiều khi các bạn cũng bị chửi la, các bạn cũng bị buồn tủi đủ thứ! Đó là bài học để các bạn trả bài mà thôi, chứ các bạn đừng tưởng rằng cái đó là cái hay, rồi các bạn đi xuống chứ không bao giờ đi lên. Đừng tưởng các bạn hai thứ tóc là đủ. Đừng tưởng các bạn hoàn toàn tóc bạc là hay, không , chưa đâu! Còn học nữa! Nếu mà đủ làm sao các bạn luân hồi? Luân hồi cảnh này để học chớ đâu phải hưởng, đâu có ai đã hưởng? Trong lúc các bạn

có tiền, các bạn đi chơi bời, nhậu nhẹt, hưởng được cái gì? Ngày nay các bạn gặt hái cái bệnh hoạn trong cơ thể, đó là chi? Cái bản tánh hung hăng xấu xí của các bạn, quỉ tánh của các bạn, ngày nay các bạn mới gặt hái một cái bệnh trạng ở tuổi già, chứ không phải yên đâu, còn nghiệp thân trừng trị các bạn, không có cần một người nào trừng trị, đó là nghiệp thân! Người tu càng ngày càng thấy rõ, chính nghiệp thân là Thượng Đế, luật Trời.! Chúng ta mới thấy sự sai lầm của chính mình. Càng thấy sự sai lầm, chúng ta phải quỳ xuống, chấp nhận sự sai lầm của chúng ta. Thượng Đế mới ân ban để chúng ta được tiến tới. Chứ đừng tưởng ta là hay hơn Thượng Đế, không có đâu.

Hôm nay cũng có duyên lành để chúng ta tương ngộ học hỏi trong cái giờ phút thiền giác này. Tôi ước mong kỳ tới Bề Trên sẽ

cho sự sáng suốt cho tôi trong một tuần tu học cho các bạn kế tiếp!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng